

1

ЕЛИ

Ели Паркър крачеше през навалищата на Гранд Централ Стейшън и мислеше за всичко, което бе изгубила. Изрисуваното на тавана звездно небе блестеше и радваше тълпите, но не и Ели.

Тя беше на двацет и седем години и преди две седмици имаше всичко. Идеален съпруг. Прекрасен апартамент. Чудесни приятели. Работа, която обичаше.

И всички го знаеха.

В данъчната си декларация се представяше като журналист и инфлуенсър в социалните мрежи. Пишеше лайфстайл статии за елитни списания, но по-голямата част от доходите ѝ идваха от социалните мрежи – ЮТюб, Инстаграм и ТикТок. Страниците ѝ бяха пълни с креативни и перфектно заснети видеа за невероятния ѝ апартамент, тоалетите ѝ, триковете за безупречно гримиране... за целия ѝ живот.

Защото имаше и още една причина Ели да е толкова популярна. Серията видеа за *спонтанни прояви на доброта*. Това я отличаваше от останалите инфлуенсъри. Профилът ѝ не беше посветен само на нея, а и на мисията да разпространи малко любов в големия град. Част от въпросните добрини бяха да купи вечеря на бездомник, да даде по-голям бакшиш на сервитьор, да

разходи кучето на възрастния си съсед или дори нещо толкова дребно, като да задържи вратата за някого. Тя заснемаше тези моменти и ги споделяше с надеждата, че те ще вдъхновят и други.

И това проработи.

#SPD – хаштагът ѝ – редовно беше сред най-популярните теми в социалните мрежи.

Ели живееше живота, за който винаги бе мечтала и който петте ѝ милиона последователи също искаха. Беше се трудила здраво, за да спечели всеки един от тях. Те я обичаха, защото никога не приемаше нищо за даденост. Първото ѝ видео все още стоеше на централно място в профила ѝ. В него се виждаше как доста по-младата Ели успява да купи за трийсет долара всичко необходимо за безупречен вечерен грим. Това видео напомняше на последователите ѝ и на самата нея колко далече е стигнала за шест години, но че все още е същото онова момиче, което изпитва радост и благодарност за всеки шанс и за всяко гледане на нейните видеа, рийлове и сторита. Хората я харесваха, защото беше обикновена млада жена с мечта – с тази разлика, че нейната мечта вече се беше сбъднала и тя щеше да я сподели с всички – с грация, усмивка и неподправена скромност.

Но проблемът на това перфектният ти живот да се случва пред очите на милиони бе, че те стават свидетели и на неговото разпадане.

Преди две седмици ѝ се случи точно това. Тя изтри видеото почти веднага, но вече беше късно. Хората го бяха свалили и то се появи навсякъде – в ТикТок, Инстаграм, ЮТюб.

Алармата на телефона ѝ се разнесе от джоба на палтото. Докато го вадеше, тя погледна златния часовник на гарата. Наближаваше дванайсет. Срещата ѝ с Жизел, нейната агентка, беше чак в два. Ели искаше да се качи на влака в южна посока и да си почине за час в някой „Старбъкс“, за да си събере мислите преди сре-

щата. Жизел отговаряше на запитванията за интервюта, а сега имаше такива от „Ню Йоркър“, „Вог“, „Ролинг Стоун“, Си Ен Ен и „Фокс“. Ели беше изгряваща звезда. Имаше чудесни шансове за реализация в телевизията, издателския бизнес и журналистиката. Беше на път да стане една от малкото инфлуенсъри в социалните мрежи, които пробиват и в традиционните популярни медии. Въпреки че напоследък дори не искаше да си подава носа навън, камо ли да се сблъска отново с живия живот. Освен за срещите с агентката си всеки вторник и четвъртък тя не беше напускала хотела. Същият хотел, в който се изнесе веднага след като разкри любовната афера на своя съпруг Джеймс и най-добрата ѝ приятелка Хариет. Набързо беше натъпкала един сак с най-необходимото и беше потънала в анонимността на американския хотелски живот. Не беше публикувала нищо онлайн от две седмици.

След онова видео на живо всички копнееха да чуят нейната история. Всички искаха Ели.

С изключение на един човек. Съпругът ѝ.

Докато гледаше богато украсения таван на Гранд Централ Стейшън, тя си мислеше колко различен щеше да е животът ѝ, ако по време на видеото не беше обърнала внимание на шума от спалнята. Всичките ѝ приятели в социалните мрежи бяха и приятели на Джеймс и Хариет, поради което тя не искаше да говори, защото беше наясно, че каквото и да каже, ще стигне до двамата. Агентката ѝ Жизел засега беше единствената, на чието рамо можеше да поплаче. Но Ели знаеше, че рано или късно трябва да проговори. Ако Жизел успееше да ѝ уреди интервю в Шоуто на Джо, тя щеше да го направи там.

Заслиза по стълбите към перона за влаковете към центъра. Опашката на тила ѝ се полюшваше при всяка крачка. С прибрана коса и ниско нахлупена тъмносиня барета Ели изглеждаше различно. Не искаше да привлича внимание.

Продължаваше напред – буквално и преносно. Светът беше станал свидетел на болката ѝ, а тя се бе опитала да се покаже силна. Но всъщност не беше.

Не можеше да остане в онзи апартамент. Чувстваше го като арена на предателството. Настани се в хотел, за да се махне от всичко и всички. Хотелите са бягство от реалността. Предлагат химическо чистене по заявка, румсървис и най-лошото от всичко – минибар. В конкретния случай две малки бутилки вино в хладилника. Снощи, след като изпи първата и отвори втората, Ели изпрати съобщение на Джеймс. Една-единствена дума.

Здравей.

Не получи отговор.

Изчака половин час.

Изпи още една чаша шардоне, след което му позвъни.

Той не ѝ вдигна.

Обади му се отново.

Същият резултат.

Докато допиваше бутилката, тя му звънна още шест пъти.

Не ѝ беше достатъчен фактът, че Джеймс вече е сред най-мразените хора в социалните мрежи. Последователите ѝ в ТикТок се бяха погрижили за това. Той беше изтрил както профила си в Инстаграм, така и всички останали. Това обаче не спря омразата към него. Десетки хиляди го засипваха с обиди, свързваха се с приятелите му, семейството му, работодателите му. След онова видео, в което той и Хариет бяха изловени пред очите на всички, и двамата бяха пострадали. Нейните ангажименти към модната агенция бяха прекратени, а Джеймс беше уволнен заради уронване на имиджа на компанията.

Ели изобщо не желаше това. Знаеше, че може да се случи, но нямаше как да го спре. Не изпита никакво удоволствие от последствията за тях. Отмъщението не беше сладко, а горчиво. Тя все още го обичаше. И сега

трябваше да живее с вината, че е разрушила два живота, както и да се справя с болката в своя собствен.

Свали кожената си ръкавица и изтри сълзата от бузата си, докато завиваше зад ъгъла, след това приближи телефона си до скенера на бариерата и премина.

От перона я делеше само още едно стълбище. По обед в метрото нямаше много хора, но Ню Йорк никога не беше тих и спокоен.

Пред стълбището стоеше някакъв мъж. Левият му крак беше гипсиран от коляното до стъпалото и той държеше патерици в двете си ръце. Въпреки студа беше по клин с един отрязан крачол, пуловер и червено яке. Лицето му беше слабо, но дори от разстояние Ели можеше да види, че има яки ръце и рамене. Напомняше ѝ на момчетата от отборите по плуване и футбол в колежа.

Мъжът обаче не беше колежанин. Беше с десет, ако не и с петнайсет години по-възрастен от нея. Но не изглеждаше като повечето четиресетгодишни. Поне не според Ели. Изглеждаше... Е, тя го намираше за страхотен. Носеше синя бейзболна шапка. Наведе се, като се подпираше на едната патерица, и посегна към твърдия жълт куфар, оставен отстрани. И така, с едната патерица в дясната ръка и куфара и другата патерица в лявата, той успя да се придвижи малко напред. Докато не изникна нов проблем. Опитваше се да слезе на перона, но не успяваше да открие как хем да се подпира на патериците, хем да носи куфара по стълбите. Една жена с дълго черно палто неволно го блъсна и той залитна към перилата. Тя продължи надолу и единствено промърмори нещо като извинение. А той просто се усмихна. Не се възмути, не се ядоса.

След последните две ужасяващи седмици Ели дори не разбра как веднага се втурна към него с думите:

– Да ви помогна с куфара?

Може би защото ѝ липсваше топлото чувство, което я обземаше след някоя от ежедневните ѝ спонтанни

добрини. Или защото мъжът изглеждаше безпомощен и тя го съжали.

Първоначално той се изненада. Отвори уста да каже нещо, но от гърлото му не излезе нито дума, нито звук. Тогава тя забеляза белег на брадичката му точно под долната устна. Блед и широк. Стара рана. После той се усмихна и отговори с признателност:

– Благодаря, слязох до тук с асансьора, но ще ми е трудно да сваля куфара по стъпалата. Много мило от ваша страна.

– Няма проблем – каза Ели и се наведе.

Натисна бутона на телескопичната дръжка, прибра я докрай, хвана пластмасовата дръжка и вдигна куфара. Беше малък – от типа, който тя ползваше за ръчен багаж при полети.

Хрумна ѝ, че преди онова видео, което заля социалните мрежи, би попитала мъжа дали има нещо против тя да заснеме момента и да го пусне в интернет. Щеше да пасне чудесно в поредицата ѝ от видеа за спонтанни добрини. Но не и сега. Не знаеше дали някога отново ще публикува нещо.

Мъжът закрепил патериците в двете си ръце, подпря ги на първото стъпало и подскочи на здравия си крак. Беше подвил счупения, за да балансира, а гумените крачета на патериците трябваше да го задържат. Те поеха тежестта му с изтракване и той продължи:

– От пет минути всички ме подминават. Нямах идея как ще сляза. Хората в този град са толкова заети, че...

ХРЯС!

Пластмасовата дръжка на куфара се счупи.

Това накара мъжа да млъкне по средата на изречението и времето сякаш спря за Ели, която замръзна. Мъжът също. Нито един от двамата не се опита да хване куфара – нямаше смисъл. Тя сложи ръка на устата си и едва си пое въздух.

Гледаха го как пада надолу по стълбите като на забавен каданс.

Куфарът се блъскаше в стъпалата и отскачаше във въздуха, превърташе се и отново се блъскаше, докато се търкаляше с глух звук надолу и надолу към перона, след което се разтвори и от него полетяха кабели на зарядни, лаптоп, белъо, чорапи... Всичко се разпиля по пода.

– О, боже, о, боже, толкова съжалявам! – повтаряше Ели, докато на един дъх се спускаше по стъпалата.

– Няма нищо. Случват се такива неща... – извика мъжът, докато слизаше бавно и внимателно.

Ели се наведе и започна да събира вещите му. Чувстваше се ужасно безпомощна, докато вдигаше белъото му „Калвин Клайн“ от мръсния перон, сгъваше го и го слагаше в отворения куфар. Всичко това беше толкова неловко, че усещаше как бузите ѝ горят.

Беше запъхтяна. Вратът ѝ пламна от адреналина вследствие на ужасния срам.

Мъжът стигна до перона и докато се навеждаше да ѝ помогне, загуби равновесие и залитна. За да предпази счупения си крак, го вдигна и се приземи по задник.

– О, господи, добре ли сте? Много съжалявам! Боже, какво направих?

– Не се притеснявайте, вината не е ваша.

Хората се стрелкаха покрай тях – маратонки, високи токчета и ботуши прелитаха от двете им страни.

Ели и мъжът се спогледаха и избухнаха в нервен смях. Това намали напрежението и тя въздъхна с облекчение.

– Нека ви помогна да станете – каза му тя и се изправи.

Мъжът се подпря на здравия си крак, с едната ръка я хвана, а с другата грабна патерицата си и бързо успя да се надигне. Тя му подаде другата патерица и избърса потта от челото си. Целият багаж бе обратно в куфара. Не подреден като преди, но все пак вътре. Ели се наведе, затвори капака и потърси ципа по ръба. Напи-па го.

Но ципът беше затворен.

Вгледа се внимателно и видя, че от едната страна платът се е отпрал от твърдата обвивка. Куфарът не можеше да се затвори.

Тя го вдигна с две ръце и попита:

– Нямате ли нещо, с което да го вържем?

Мъжът поклати глава и каза:

– Каква гадна седмица. Ще трябва да оставя някои неща в апартамента си, а други да сложа в раница. Надявам се да не закъснея за полета си. Прибирам се у дома.

– Много съжалявам, че съм толкова...

– Вината не е ваша – повтори той. – Много ви благодаря, че се опитахте да ми помогнете. Стълбите продължават да са ми непосилни. Счупих си глезена на футболен мач и все още свиквам с тези проклети неща – каза той и вдигна едната си патерица.

Ели погледна повредения куфар и отново се почувства зле.

– Как ще го занесете до апартамента си?

Той въздъхна и каза:

– Ще пробвам да го пъкна под мишница, може и да се получи. Така ще го придържам затворен. Ще ми помогнете ли да го вдигна?

Тя погледна часовника си. Имаше още два часа до срещата ѝ с агентката.

– Далече ли живеете?

– Не, на няколко преки.

Ели вдигна куфара с две ръце, за да го държи затворен.

– Хайде, ще ви помогна.

– Не, не ми е удобно да искам подобно нещо.

– Това е най-малкото, което мога да направя. Иначе ще се чувствам ужасно през целия ден.

Мъжът изкачи стълбите и каза запъхтян:

– Благодаря ви, наистина не знам как щях да се справя сам. Аз съм Лоугън.

– Ели – отговори тя и тръгна бавно, за да се съобрази със скованите му нестабилни движения.

Излязоха на Четиресет и втора улица и Лоугън пое през пешеходната пътека.

Куфарът не беше тежък въпреки целия багаж вътре, но беше неудобен за носене. Тя го държеше под лявата си мишница и пръстите ѝ едва достигаха долната страна. Стискаше го здраво, за да не би бельото му или нещо друго да се изсипе отново. Докато пресичаха улицата, лявата ѝ ръка отмаля и тя премести куфара под дясната, като едва го удържа да не ѝ се изплъзне по средата на пешеходната пътека.

– Боже, Лоугън, не виждам как щеше да успееш да се прибереш сам, носейки това – каза тя.

– Знам. Просто ми беше неудобно да те помоля за помощ.

– Няма защо, ти си контузен. Освен това куфарът ти се разби заради мен.

– Дръжката му беше евтин боклук. Ти беше много мила. Никой друг не спря да ми помогне.

– Повечето хора в този град са прекалено заети, за да помогнат на непознат – каза Ели. – Толкова е тъжно. Трябва да си помагаме повече.

Стигнаха до отсрещния тротоар и продължиха на юг до Четиресета улица. На ъгъла върху един кашон се беше свил мъж с дебело мръсно палто. Нямаше как да се прецени възрастта му. Бездомниците остаряват побързо. Улиците на Ню Йорк са като машини на времето. Една нощ на тротоара се усеща като седмица. Седмицата се усеща като година – това може да се прочете по лицата и очите им.

Ели забави крачка и премести куфара под другата си ръка, за да бръкне в джоба на панталона си. Извади пет долара и ги подаде на бездомника. Той изглеждаше сънен. Взе парите с недоумение, а после я погледна. Устните му се размърдаха в безмълвно „благодаря“.

Ели и Лоугън продължиха.

– Ти си добър човек – каза той.

– Опитвам се всеки ден да правя нещо в помощ на

някого. Но от известно време съм спряла. Всъщност не съм толкова добра – каза Ели, като си спомни за Джеймс и Хариет.

И двамата я бяха наранили жестоко и тя дълго нямаше да се съвземе. Но не заслужаваха животът им да се срине заради една грешка.

– Не приемаш лесно комплименти – каза Лоугън с усмивка.

– Както признах, не съм толкова добра. Просто се опитвам да компенсирам грешките си. Така се чувствам по-спокойна.

– Значи аз съм една от тези твои спонтанни добрини? Както помогна и на онзи бездомник на ъгъла.

– Може би. Но той е в по-добра форма от теб. Как каза, че си си счупил крака?

– Настъпиха ме, докато се опитвах да стигна пръв до топката по време на футболен мач.

– Сигурно те боли...

– И още как! Сложиха ми пластини, винтове и всякакви други неща... Ето, стигнахме – каза той и се спря.

Сградата беше стара и по торбите с цимент и мазилка, кофите и инструментите, натрупани във фоайето, се разбираше, че предстои сериозен ремонт. Лоугън натисна бутона на асансьора и зачака.

Навън беше студено, но в тясното фоайе беше изненадващо топло.

Ели забеляза, че бутонът на асансьора не светна, когато той го докосна. Зачуди се дали е успял да го натисне с патерицата в ръка. Затова и тя опита. Бутонът пак не светна. Лоугън се наведе към вратата, отново го натисна бързо и се ослуша. Ели не успя да долови онзи характерен звук на движещ се асансьор. Не се чуваше бръмченето на шайбата, която спускаше противотежестта, нито ехо от затваряща се врата на по-горен етаж.

– Това просто не е истина – каза той. – Вчера се запуши шахтата за боклука, а днес и асансьорът се е раз-

валил. Тази сграда е абсолютно скапана. Като глезена ми. И живота ми като цяло...

– Няма проблем. На кой етаж си?

– На третия?... – отговори Лоугън с въпросителен тон.

– Ами така и така вече стигнахме. Няма как да те оставя тук със счупения куфар. Очевидно стълбите не са ти приятели. Хайде, ще те изпреваря!

– Не е честно!

И двамата се засмяха.

Ели мразеше да се качва пеша, но намираше този мъж за забавен и приятен. Най-много ѝ допадаше, че успя да я разсее от всичко в живота ѝ напоследък. Горкият човек си беше счупил глезена, а после тя му беше потрошила куфара. За пръв път от седмици Ели не мислеше за болката от предателството на двамата най-близки хора в живота ѝ, не мислеше за милионите потребители, които я бяха видели как влиза в спалнята и заварва съпруга си в леглото с най-добрата ѝ приятелка, не мислеше за цунамито от обиди, което ги връхлетя, и че по някакъв начин самата тя го е предизвикала.

Неприятностите на Лоугън я накараха да се вземе в ръце.

Изкачването до третия етаж не изглеждаше страшно, каквото несъмнено щеше да е до осмия, но все пак означаваше шест крила от стълбището, където беше също толкова горещо, колкото във фойето. Парапетите се виеха нагоре по голите тухлени стени като метални змии. И сякаш дори съскаха. Каквито и сериозни проблеми да имаше тази сграда, отоплението не беше сред тях. Когато застанаха пред неговата врата, и двамата бяха потни и запъхтени.

– Слава богу – каза той и отключи.

Апартаментът приличаше на повечето жилища на успешните млади професионалисти – малък, но вероятно абсурдно скъп. Дневна с кухненски бокс и удобно кожено канапе срещу телевизора, няколко рафта с кни-

ги и две врати в дъното – за банята и спалнята, предположи Ели.

Тя внесе куфара в дневната и попита:

– Къде да го оставя?

– А, просто го пусни на пода. Ще го добутам до спалнята – отговори Лоугън, все още задъхан от борбата със стъпалата.

Явно си даваше сметка, че Ели се е озовала на непознато място с непознат мъж и може да се притесни, ако я помоли да занесе куфара в спалнята му. Тя оцени неговия жест. Струваше ѝ се свестен и мил човек.

– Няма проблем, наистина. Коя е вратата на спалнята? – попита го, докато си поемаше дъх.

– Онази вдясно – отговори Лоугън и се дръпна, за да ѝ направи място да я отвори.

В спалнята имаше широко легло с бели чаршафи, вграден гардероб и съвсем малко празно пространство. Тя хвърли куфара на леглото, върна се в дневната, разкопча палтото си и го разгърна широко, за да се разхлади.

– Не знам как да ти се отблагодаря – каза той. – Ако си жадна, в хладилника има вода. Ще ми трябват няколко минути да си подредя багажа. Само да намеря къде съм си оставил раницата...

Лоугън влезе в спалнята и затвори вратата. Ели погледна часовника си. Все още имаше много време до срещата ѝ с агентката. Нямахше закъде да бърза. Устата ѝ беше пресъхнала и наистина имаше нужда от нещо студено за пиене. Разтърси ръце, за да раздвижи кръвта в бицепсите си, и отвори хладилника. Макар Лоугън да имаше вид на модерен метросексуален нюйоркчанин, все пак беше мъж и съдържанието на хладилника му го доказваше.

Чекмедже с няколко стари зеленчука, бурканче горчица, още едно с фъстъчено масло, малко мляко и картонени кутии с вода. Нямахше пластмасови бутилки, а само еднолитрови кутии с исландска изворна вода.

Очевидно той също като нея се грижеше за околната среда.

Ели разхлади лицето си на приятния студен полъх, взе си една кутия, отвори я и отпи голяма глътка. Докато стоеше пред отворения хладилник, я изпи почти цялата. Погледна към спалнята. Вратата не беше плътно затворена. Ели се възползва от възможността да разгледа дневната, докато е сама.

Беше чиста и елегантно обзаведена. Неутрални цветове, два прозореца с изглед към улицата, но без да осигуряват необходимата светлина. Масичка за кафе с няколко големи книги за изкуство, подредени внимателно върху нея. Върху един от рафтовете на библиотеката имаше броеве на списание „Ню Йоркър“. Повечето книги бяха стари – класика, предположи тя. Отдели няколко минути, за да ги разгледа, и забеляза няколко заглавия, които бяха сред любимите ѝ.

Лоугън наистина започваше да ѝ допада.

Две обемисти торби с боклук бяха оставени зад вратата в късия коридор. Това бяха единствените неща, които не бяха на мястото си. Тя си спомни, че шахтата е запушена, вероятно по вина на строителните работници. Представи си как Лоугън се мъчи да свали тези торби по стълбите с патериците си. Горкият човек преживяваше труден момент.

Той все още беше в спалнята. Ели се чудеше как да постъпи. Можеше веднага да тръгне към гарата, но Лоугън вероятно също щеше да е в тази посока. А тя искаше да се увери, че е намерил раницата си и ще се справи. Реши да го изчака още няколко минути. Неговата безпомощност беше почти трогателна.

Той беше нещо като убежище от ядрената експлозия, която разтърси живота ѝ през последните седмици.

За миг си спомни миналата вечер и обажданията до Джеймс, на които той не отговори. Беше пиянска грешка от нейна страна да го потърси. При мисълта за това унижение стомахът ѝ се сви на топка.

Опита се да се концентрира върху въпроса как съдбата понякога ти помага да срещнеш правилните хора в точния момент.

Но спомените за приятната сутрин с Лоугън не промениха неприятното усещане в стомаха ѝ. Напротив, с всяка изминала секунда Ели се чувстваше все по-зле. Червата ѝ закъркориха и тя изпита силна болка. Наведде се, пое си дъх и болката отмина, но само за миг. Заглавията на книгите се размазаха. Зави ѝ се свят.

Главата ѝ натежа и тя се подпря на библиотеката. Пъхна кутията с вода в големия джоб на палтото си, защото ѝ се налагаше да се държи за рафтовете с две ръце.

Имаше нужда от въздух. Понечи да отиде до прозореца, но стаята изведнъж стана ужасно гореща. Потта ѝ капеше върху дървения под. Обърна се и направи крачка към вратата. Спря се за секунда, събра сили, вдиша и издиша бавно няколко пъти като в часовете по йога и съзнанието ѝ се проясни малко.

Вратата. Коридорът. Стълбите. Улицата. Трябваше ѝ въздух.

В следващия миг ѝ причерня пред очите, краката ѝ отмаляха и тя се препъна. Чувстваше се като на кораб, разлюлян от гигантски вълни. Направи още няколко несигурни крачки, но не успя да запази равновесие и падна напред с протегнати ръце. Срещна пода с лявото си коляно и се строполи върху торбите с боклук в коридора.

Болката от удара я накара да се съвземе и тя успя да се обърне на една страна и да седне. Примигна, направи мъчителна гримаса и стисна коляното си. Щеше да ѝ остане голяма синина. Но световъртежът не беше отминал. Докато бавно се изправяше, подпирайки се на стената, забеляза, че торбите за боклук са се скъсали при падането ѝ.

Сториха ѝ се доста твърди. Сякаш вътре имаше нещо масивно. Ели избърса потта от очите си и за миг се

замисли колко е непохватна. Може би просто ѝ беше примаяло от усилието да носи куфара по стълбите.

Тогава видя нещо в скъсаната торба за боклук. Нещо, което спря сърцето ѝ.

Тя се наведе и разкъса найлона.

После направи същото с втората торба.

И замръзна. От шока ботушите ѝ сякаш се циментираха в пода. Там, в торбите за боклук, имаше... два жълти куфара. Със свободно висящи счупени дръжки. Със затворени ципове. И разкъсан плат точно на същото място.

Двата куфара бяха абсолютно същите като този, който току-що беше домъкнала до третия етаж.

Устата ѝ се изпълни със слюнка и тя хукна навън. Излетя през вратата, без да се обръща назад.

Спусна се по стълбите, като се подпираше на перилата.

Дишаше тежко. Сърцето ѝ биеше като барабан, а краката ѝ следваха бесния му ритъм, задвижвани от адреналина.

Докато се препъваше по стъпалата, усети, че коремът и десният ѝ крак са мокри. Измъкна картонената кутия вода от джоба на палтото си. Вероятно не я беше затворила добре.

Още един етаж надолу. Бърз завой на площадката и още едно крило стъпала. Вече виждаше вратата към фойето.

Канеше се да изхвърли водата, но с почуда забеляза, че капачката е затворена. Ръката ѝ обаче беше мокра.

Ели стигна до края на стълбището, отвори с трясък вратата към фойето и се затича към входната врата.

На слънчевата светлина и хладния въздух болката в коляното я преряза отново и ѝ прилоша. Преви се на две и повърна. Неочакваната реакция на тялото ѝ я уплаши. Погледна към кутията, канеше се да отпие, но в този момент видя откъде изтича водата. От малка

дупка в горната част. Приличаше на дупчица от игла. Вероятно от спринцовка.

Пред очите ѝ се завъртя калейдоскоп от цветове и произволни форми, картонената кутия падна от ръката ѝ и земята рязко се приближи. Последва ужасна болка в слепоочието ѝ.

Ели се подпря на длани, надигна се и видя кърваво петно на мястото, където преди миг бе главата ѝ.

Запълзя през улицата между пешеходците, които я подминаваха. Колена, стъпала, подметки – всичко наоколо беше размазано, докато се опитваше да стигне до отсрещния тротоар.

Гласове. И синьо небе. После видя лице. Лежеше по гръб, а бездомният мъж, на когото преди малко даде пари, се беше надвесил над нея.

Изглеждаше загрижен и казваше нещо, но тя не разбираше нито дума. Появиха се още лица, които закриха небето.

Непознати хора. Устните им се движеха. Но Ели не чуваше нищо. После всичко почерня.

И тя потъна в тишината на дълбокия мрак.